

မိမိတို့

ဟံး
တောမုဗ်
စာကိုစိတယ်

စာဖတ်သူ သည်းပွတ်ကြားမှာ တော့
ပျော်စရာ ဝေဆာသွားအောင်ပ
ဟားဖို့ ရယ်တဲ့ စာကိုစီ
ကျေးလက်ကို နောက်ခံပြုကာပ
လူမှုနယ် ဝန်းကျင်တစ်ကြောကိုဖြင့်
သောရွှင်ဖွယ် ဇာတ်စဉ်တွေ့လို့ ရယ်
ရေးပါတော့မည်
ဇောမကပ်ကြပါနဲ့
တောအရပ် အခြေတည်လို့
မနောဓာတ် ချိုရွှင်ကြည်
ပီပြင်အောင် ဟာသနော
အရေးသွက်သနော်
ကျေးလက်ပျော် ကိုရွှေတောမှာ တော့
"ရယ်သောသူ အသက်ရှည်"စေဖို့
မနုဿီ မြတ်စိတ်ထားရယ်နဲ့
"အား"ထည့်ကာ စာတစ်အုပ်

ထုတ်လိုက်ပြီရော ...

မြို့မေတ္တာခံယူမယ့်

ကိုရွှေတောသား

၁၉-၆-၂၀၁၀

ဝက်ပွဲစားဝင်းမောင်ကား

သူကြီးကတော်ဒေါ်ကြွယ်မ၏

အမူအကျင့်အပြောအဆိုတို့ ကို

သိထားနားလည်သူဖြစ်သည့် အလျောက်

မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိစေရန်

တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားခဲ့လေသည်။ ။

အမည်သညာ၊ ခေါ်စရာစကား

ဂါမတစ်ခွင်၊ ပြုပြင်စင်မျှ

ထွန်းပမဆုံး ...

"သာယာကုန်း"ဟု တွင် လေသတည်း။

အနှိုသာယာကုန်းရွာကား ရွာသိမ်ရွာငယ်မဟုတ်။ အိမ်ခြေ ထောင်ဂဏန်းမျှရှိသည့် ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်ပေ၏။

ထိုသာယာကုန်းရွာကြီးအား အုပ်ချုပ်ရသူမှာ ရွာနာမည်၌ လိုက်ဖက်
ညီထွေရှိပေလှစွာသော သူကြီးဦးသာယာ ဖြစ်ချေသည်။ ။

သူကြီးဦးသာယာ၏ အသရေမယွင်းသည့် အရည်အချင်းများကို ထု
တ်ဖော်ရသည် ရှိသော် ပင်ကိုစိတ်ရင်းဓာတ်ခံ ကောင်း၏။ သာယာကုန်း
ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့ အပေါ် မျှတစွာ အုပ်ချုပ်တတ်၍ သာယာကုန်း
ရွာ၏ ဆရာတော်ကြီးပြီးလျှင် ဩဇာတိက္ကမညောင်းသူလည်း ဖြစ်၏။

သူကြီးဦးသာယာ၏ ဇနီးကား ဒေါ်ကြွက်မ ဖြစ်၏။

သာယာကုန်း ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့ အဖို့
သူကြီးဦးသာယာအပေါ်၌ လေးစားခံညားကြသလောက် သူကြီးကတော်
ဒေါ်ကြွက်မနှင့် ပတ်သက်၍ မူ စိုးလည်း စိုးရွံ့ကြ၏။ တွန့်လည်း တွန့်တု
န်ကြကုန်၏။ သူမနှင့် ပတ်သက်ချင်သူဆိုသည် မှာ ခပ်ရှားရှား။

‘ငါတော့ သေချင်သေစမ်းပါစေ၊ တောထဲက ကျားမြီးတိုသာဆွဲပြီး အ
သေခံလိုက်ချင်ပါရဲ့ ။ ဒေါ်ကြွက်မနဲ့ တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြော
ရမှာ တော့ သေမတတ်ကို ကြောက်တယ်ဟေ့’

‘ဟုတ်ပါ့အေ၊ စကားပြောလည်း တင်တင်စီးစီး၊
သာယာကုန်းရွာကြီး အခွန်ရှည်နေသမျှ သူ့ကို စကားအနိုင်ယူပြောနိုင်မ
ယ့်သူဆိုတာ ပေါ်လာမယ် မထင်ဘူး’

‘မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ်က ရပ်ရွာကလေးစားရတဲ့ သူကြီးနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး စကားမှန်ကို ချေချေငံ ဖြောဆိုတာတောင်မှ ထော်လော်ကန့်လန့်
လုပ်ပစ်တတ်တာ၊ ဘယ်လို မိန်းမကြီးမှန်းကို မသိပါဘူးဗျာ’

သည် သို့ သူကြီးကတော်ဒေါ်ကြွက်မနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကောက်ချက်ချ
သံတွေက စုံစီနဖာ။

ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောလောက်စရာ ဟုတ်ပါသည် ရော။

တစ်လောတုန်းဆီက အဖြစ်ကလေးကိုပဲကြည့်။

ရွာထဲက စကားအပြောအဆို ရည်မွန်သည့် ပန်းသည် မလေးမအေး သီတစ်ယောက် ရွာထဲမှာ ဘုရားပန်းလှည့်ရောင်းရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာ လယ်လမ်းတစ်နေရာ၌ သူကြီးကတော် ဒေါ်ကြွက်မနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိကြသည် ။ ဤ၌ မအေးသီက ရည်မွန်သွက်လက်စွာဖြင့် ဒေါ်ကြွက်မအား ပဋိသန္တာရစကား ဆိုလိုက်သည် ။

‘ဟော အရီးကြွက်ပါလား ၊ မတွေ့မမြင်တာတောင် ကြာပြီ။ နေကောင်းတယ်နော်’

သည် စကားမှာ ရွာသူရွာသားတိုင်းလိုလို ထမင်းစားရေသောက် အလွယ်တကူ ပြောဆိုနေကျ။ နှုတ်ဆက် ခွန်းဟနေကျ စကားဖြစ်သည် ။ တစ်ဦး၏ စကားစလာမှုအပေါ် ကျန်တစ်ဦးက လိုက်လျောညီထွေစွာ အလိုက်သင့်ပြောဆိုလိုက်လျှင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော လူမှုဆက်ဆံရေးတစ်ရပ်ပင် မဟုတ်ပါလော။ ခုတော့ သည် လို ဟုတ်ပါသေးရဲ့လား။

‘ဟဲ့ ... နေကောင်းလို့ အပြင်ထွက်တာပေါ့၊ နေမကောင်းဖြစ်နေရင် ဗိန္ဓောဆရာပင့်ပြီး အိမ်ထဲအောင်းနေမှာ ပေါ့ဟဲ့။ တကတဲတော် ... စကားမရှိ စကားရှာ၊ အရေးမပါတာတွေ’

ဒေါ်ကြွက်မစကားက တကယ့်ကို ပိသာလေး ဘေးပစ်။

သည် တော့ ပန်းသည် မလေး မအေးသီခမျာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် စကားစမိသော သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ရိုက်ပစ်ရမလို ဖြစ်သွားတော့သည် ။

တစ်ခါကလည်း ဒေါ်ကြွက်မနှင့် သက်တူရွယ်တူ ဗိန္နောဆရာဦး
အောင်ကြီးကတော် ဒေါ်လှရီနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။ ။

သည် တုန်းက ဒေါ်ကြွက်မသည် အိမ်တော်ရာထီးကို ချိုင်းကြားညပ်
လျက် တစ်ဖက်ရွာသို့ ကြွေးမြီကိစ္စအတွက် ဒေါ်လှရီတို့ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်
အသွား စောင်တွေ ထုတ်လှမ်းနေသော ဒေါ်လှရီက ဒေါ်ကြွက်မအား
‘သူကြီးကတော်’ဆိုသည့် ဂုဏ်ပုဒ်ကို ရိုသေလေးစားသောအားဖြင့် လှမ်း
၍ နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ဆိုလိုက်သည်။ ။

‘ဟော ... သူကြီးကတော်ပါလား၊ ထမင်းစားပြီးပလား’

သည် စကားသည် လည်း လောကလူမှုနယ်ပယ်၌ အများ သုံး ဖြစ်
နေသည့် အလာပသလ္လာပ စကားပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ဒါကို ဒေါ်ကြွက်မက အ
လျားအနံသင့်အောင် မဖြေ။ အရိုးစွဲနေပြီ ဖြစ်သော သူမ၏ ဝသီအတိုင်း
...

‘ဟဲ့ မိလှရီ ညည်းက ကျုပ်ထမင်းမစားရသေးရင် ကျွေးမလို့ လား’

သည် တော့လည်း ဒေါ်လှရီခမျာ ပျာပျာသလဲဖြင့် ...

‘ကျွေး ... ကျွေးပါတယ်တော်၊ မစားရသေးရင် ဝင်စားပါ အဆင်သင့်
ပါပဲ’

‘ဒါဆို ဆာနေတာ အတော်ပဲ’

သည် သို့ ဇွတ်တရွတ်ဖြင့် လင်တော်မောင် ဗိန္နောဆရာအောင်ကြီး
အတွက် ချန်ထားသော ထမင်း၊ ဟင်းတွေကို ဒေါ်ကြွက်မ ပြောင်ပြောင်
တင်းတင်း ဝင်တွယ်သွားခဲ့ပါသေး၏။ သည် ကတည်းက ဒေါ်လှရီတစ်
ယောက် ဒေါ်ကြွက်မဆိုလျှင် ဝေါင်ဝေါင်ကရှေး၍ ၊ ဝေးဝေးက ရှောင်
တော့၏။ သည် လိုမှ သင်ခန်းစာမယူတတ်လျှင် ရှေ့လျှောက် ခံရမှာ

တွေက အများကြီး မဟုတ်ပါကလား။

တစ်ခါတုန်းကလည်း ဝက်ပွဲစားဝင်းမောင်တစ်ယောက် သိသိကြီးနှင့် ကို အသားလွတ်ခံခဲ့ရဖူးသည်။

သည် တုန်းက ဝက်ပွဲစားဝင်းမောင်သည် ၎င်း၏ သားဖြစ်သူ မောင်ညွန့်တင်တစ်ယောက် ဝမ်းတွေ ဒလဟော သွားနေ၍ မြို့နယ်ဆေးရုံသို့ အချိန်မီသွားနိုင်ရန် မော်တော်ဆရာ မြင့်ရွှေကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လိုက်လံရှာဖွေနေရချိန် ဖြစ်သည်။ မြို့နယ်ဆေးရုံက သာယာကုန်းရွာ၏ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ရှိသည့် အတွက် လှည်းကို အားကိုး၍ မရ။ မော်တော်နှင့် မှ သာ အဆင်ပြေနိုင်မည်ဖြစ်ရာ မော်တော်ဆရာကို အသည်းအသည် ရှာနေရခြင်း ဖြစ်၏။ သည် မှာ တင် ဒေါ်ကြွက်မနှင့် ဆုံဆည်းလာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝက်ပွဲစား ဝင်းမောင်ကား သူကြီးကတော် ဒေါ်ကြွက်မ၏ အမူအကျင့်၊ အပြောအဆိုတို့ ကို သိထား နားလည်နေသူ ဖြစ်သည့် အလျောက် မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိစေရန် တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားခဲ့လေသည်။

ဒါကို ဒေါ်ကြွက်မ သေသေချာချာကြီး ရိပ်စားလိုက်မိသည်။

ရိပ်စားလိုက်မိသည့် အလျောက်လည်း ...

‘ဟွန်း ... ဟွန်း ... ဟွန်း၊ ဒါ ငါ့ကို ပမာမခန့်လုပ်တဲ့ သဘောပဲ၊ သိကြရောပေါ့ ဝက်ပွဲစားရယ်’

သည် သို့ ၎င်းဘာသာ၎င်း ရေရွတ်ရင်း သူမကပင် ဦးအောင် လှမ်းအော်လိုက်တော့၏။

‘ဟဲ့ ... ဝင်းမောင်၊ နင့်ကြည့်ရတာ မျက်ကလဲဆံ့ပျာ နိုင်လိုက်တာ၊ ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ကိုင်း ... ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး’

ဝက်ပွဲစားဝင်းမောင်အဖို့ ကံဆိုးခြင်းလက်ဆောင်တွေ ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အတပ်သိလိုက်ရပါသည်။ ။ ရှောင်လွှဲလို့ ကလည်း မဖြစ်။ သူ့အလုပ်က သူကြီးနှင့် ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို ပတ်သက်နေရသည် မို့ သူကြီးကတော်၏ အမေးစကားကို အလိုက်သင့် ပြန်ပြောရပါတော့၏။

‘ကျွန်တော့်သားအငယ်ကောင် ဖိုးညွန့်တင်ပေါ့ဗျာ၊ မနက်ကတည်းကနေ ဝမ်းတွေ တဗျစ်ဗျစ် သွားနေလိုက်တာ၊ ခုထိ မရပ်ဘူး၊ ပိုတောင်ဆိုးလာသေး၊ ဗိန္နောဆရာ ဦးအောင်ကြီးကလည်း ညောင်တုန်းဘက်က သူ့အစ်မအလှူကို သွားနေတာ သုံးလေးရက်တောင်မှ ပြန်ရောက်လိမ့်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီတော့ မြို့နယ် ဆေးရုံသွားပြဖို့ ရာ မော်တော်ဆရာ မြင့်ရွှေကို လိုက်ရှာနေတာ သူကြီးကတော်ရဲ့ ’

‘ဟဲ့ ... မြင့်ရွှေကို ရှာချင်ရင် သူ့အိမ်မှာ သွားရှာလို့ ကတော့ အပိုပဲ။ သင်းက ... ဖဲပိုင်းရှိတဲ့ ဆီ အနံ့ခံနေတာ၊ ဒီတော့ အသုဘအိမ် မရှိဘူးဆိုရင် အနောက်ဖျားက ဓနိတောဘက်သွား ကြိတ်ပိုင်းဖြစ်လို့ ကတော့၊ သင်း ... အဲဒီမှာ ကျိန်းသေ ရှိမှာ ပဲ’

‘ကျေးဇူးပါပဲ သူကြီးကတော်ရယ်’

သည် တစ်ခါတော့ ကံကောင်းခြင်းကြီးလှပေတကားဟု ဝက်ပွဲစားဝင်းမောင် ထင်မိပါသေး၏။ စကား ကတ်တီးကတ်ဖဲ့၊ ထော်လော်ကန့်လန့် မဆိုသည့် အပြင် နှုတ်အားဖြင့် အကူအညီ ပေးလိုက်သေးဟု ထင်မြင်ဆဲမှာ ပင်။

‘ဟဲ့ ... နင့်သားညွန့်တင် ခုလိုဖြစ်တယ်ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ နင့်သားညွန့်တင်ဆိုတဲ့ မှ င်စာကလေးကတော့ ဘာစားစား တကယ့်ကို ပါးဖြနားဖြဲပဲ။ စားတဲ့ အခါလည်း လူစားမစားဘူး၊ ခွေးစား၊ ဝက်စား ကို စားတာ။ ဒါကြောင့် ဒင်းတစ်နေ့ ဒီအစားအသောက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်

လိမ့်မယ်လို့ တွေးမိခဲ့ပြီ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် သူကြီးကတော်’

‘ဟုတ်ပေမပေါ့ ငါကလည်း လုပ်ကြံပြီးပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဟုတ် ဟုတ်တဲ့ အတိုင်း၊ မှန် မှန်တဲ့ အတိုင်း ပြောတာပဲ ဥစ္စာ’

အင်းလေ၊ ဒါကလည်း ‘ရှေ့ဆောင်နွားလား ဖြောင့်ဖြောင့်သွားသော်၊ နောက်နွားစဉ်ဆိုက်၊ ဖြောင့်ဖြောင့်လိုက်၏’ ဆိုသလို ဖအေဖြစ်တဲ့ နင် ကိုယ်တိုင်က အစား သောင်းကျန်းနေတဲ့ ဥစ္စာ။ ခုတော့ မျိုးရိုး လိုက်ပြီ ပေါ့။ ဒင်း အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖအေလို ငတ်ကြီးကျနေတာ ။ တစ်နေ့ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ ခု မှန်နေပြီ’

‘ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် သွားပြီဗျို့’

စိတ်ထဲက တကယ့်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်ရလေသော်ငြား ကိုယ့်ကိစ္စက လတ်တလော အရေးကြီးနေလေသည် မို့ ဒေါ်ကြွက်မ၏ လေကြောကို ရှောင်တိမ်းကာ ခနိတောစပ်ဖက်သို့ သုတ်ခြေတင် သွားရလေတော့သည် ။

သည် တော့လည်း ဒေါ်ကြွက်မဆိုသည် နှင့် သာယာကုန်း ရွာသူရွာ သား အပေါင်းတို့ မှ တတ်နိုင်သမျှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရလေအောင် တိမ်း ရှောင်နိုင်သမျှ တိမ်းရှောင်မိကြလေ၏။ တိမ်းရှောင်၍ မလွတ်ပါက အ တိတ်က ဝဋ်ကြွေးကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ရလေခြင်း ဟူ၍ ပဲ သဘောပိုက် ရပါလေတော့၏။

သည် ဝဋ်ကြွေး မကုန်ခန်းရသည့် အထဲ၌ လွှဆွဲဆရာ မြကြည်လည်း ပါဝင်ခဲ့၏။ တစ်နေ့ တောစပ်၌ အပင်တချို့ လွှသွားဆွဲစ ည် မြကြည်နှင့် အတူ လိုက်ပါသွားသော တူတော်မောင်က ကလေးပီပီ

သစ်ပင်တစ်ပင်ထက်ရှိ သစ်ခွပန်းများကို တက်ခူးခဲ့၏။ ဤတွင်
ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ပြီး သစ်ပင်မှ ပြုတ်ကျလေရာ လက်တစ်ဖက်
ကျိုးသွားခဲ့လေသည် ။ သည် အကြောင်း ကြားရတော့
ဒေါ်ကြွက်မလည်း သတင်းလာမေး၏။

‘ဟဲ့ မြကြည်၊ နင့်တူလေး သစ်ခွပန်း တက်ခူးတာ အပင်ပေါ်က ပြု
တ်ကျလို့ ဆို’

‘ဟုတ်ပါတယ် အရီးလေးရဲ့ ၊ လက်တစ်ဖက်ကျိုးသွားလို့ ကြပ်စည်း
ထားရတယ်။ တော်သေးတာပေါ့၊ အပင်က သိပ်အမြင့်ကြီးမဟုတ်လို့ ၊ နို့
မဟုတ်ရင် မတွေးဝံ့စရာ အရီးလေးရယ်’

‘အင်း ... ငါအစကတည်းက တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ
တွေးထားခဲ့ပြီးသား၊ နင့်တူက လူကမွေးထားလို့ သာပ၊ ဘယ်တော့ကြ
ည့်ကြည့် မျောက်ကတောင် ဆလံသရလောက်အောင် တကယ့်ကို တာ
တေလန်နေတာပဲ။ ဒီလောက် မျောက်မူးလဲ ဖြစ်နေတဲ့ အကောင် ခု
တော့ ငါထင်သလို ဖြစ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အရီးရယ်၊ အရီးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်’

သည် သို့ အလိုက်သင့် အလျားသင့် စကားဖြတ်ပြီး မြကြည်လည်း
တစ်နေရာသို့ ရှောင်ထွက်သွားလေတော့၏။ ဤ၌ ချက်ဆို နားခွက်က
မီးတောက်ပြီးသား ဖြစ်ကြကုန်သော သတင်းလာမေးကြမည့် အိမ်နီး
နားချင်း အပေါင်းတို့ မှာ လည်း သူကြီးကတော် ဒေါ်ကြွက်မ၏ အရိပ်အ
ကဲကို မြင်လိုက်သည် နှင့် ‘ပြေးနိုင်မှ ၊ ရှောင်နိုင်မှ ၊ ပုန်းနိုင်မှ လွတ်လိမ့်
မည်’ဟူသော သင်ခန်းစာကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲဆိုသ
လို အသီးသီး အသက၊ အသက ကွယ်ပျောက်သွားကြလေတော့သည် တ
ကား။
